

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 2:

Forslag til lov om bemyndigelse til optagelse af indenlandske statslån.

Af finansministeren (Henning Dyremose).
(Fremsat 3/10 90).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Erling Olsen (S):

Vi kan tiltræde lovforslaget.

Henning Andersen (KF):

Vi kan også tiltræde lovforslaget.

Jes Lunde (SF):

Mit indlæg tager lidt længere tid, for vi kan ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse. Det er det, der på Christiansborglatin betyder, at man har tænkt sig at undlade at stemme. Det skyldes, at vi er kritiske over for, at man underbudgetterer så kraftigt. Vi mener, at det skyldes, at man fører en politik, som giver stagnation, som giver øget arbejdsløshed, og spejlbilledet af det er selvfølgelig underskud på statsfinanser, og det er vi meget kritiske over for.

Til gengæld er det selvfølgelig sådan, at når man nu har det underskud, så skal det finansieres, og derfor vælger vi den salomoniske løsning at undlade at stemme til det til sin tid.

Knud Lind (FP):

Det er mærkeligt at høre, at forslag til en lov om bemyndigelse til optagelse af indenlandske statslån til et beløb af indtil 50 mia. kr. kører som en ren ekspeditionssag. Men det er jo, ligesom de siger ude i kommunerne, at man kan

diskutere meget længe om et lille læskur, men når det er de store beløb, så glider de lige igennem. Det ændres åbenbart ikke – kunne jeg forstå på den socialdemokratiske ordfører – når man kommer fra kommunen til Folketinget.

Så vil jeg også godt sige til finansministeren – da vores ordfører desværre ikke kan være til stede, har jeg lovet at sige det for ham – at hvis nu der i banken kommer en, som i årevis har været checkrytter, som i årevis aldrig har kunnet indfri noget som helst, som i årevis har optaget lån og lån og lån og lån og lån igen og igen, så bliver svaret henne i banken til vedkommende en dag: Nu kan der ikke lånes mere her, nu må man spænde livremmen ind i stedet for.

Bare man kunne sige det til finansministeren, for så ville meget have set anderledes ud. Men desværre så kører det videre, nærmest som ekspeditionssager. Man fortsætter, på trods af at man ved, at den samlede gæld ligger på, er det 500 mia. kr.? Man er fuldstændig bedøvende ligeglad og fortsætter nærmest, som om at nu er det gået skidt.

Finansministeren minder mig om en, jeg kan huske, der havde lånt en hel masse penge i løbet af ugen, og da han så skulle betale dem tilbage, så lagde han dem op i sådan nogle bunker, og så sagde han: Det er til Per, og det er til Poul, og det er til Ejner osv. Sådan lagde han alle bunkerne op, men da han så, hvad der var tilbage, så var der jo egentlig ikke rigtig noget tilbage. Så strøg han dem alle sammen og sagde: Så kan jeg lige så godt lade være med det, for så er der jo ikke nogen til mig. Det er den, man kører videre i én uendelighed.

Og det er jo trøstesløsheden, dette her. Den fortsætter, på trods af at denne gang skulle det jo være et signal til dansk industri om, at nu skal vi videre. Det skulle være et signal til dansk landbrug om, at den konservativt ledede regering vil noget helt andet i en tid, hvor der er begyndende højkonjunkturer i de andre lande i Europa, vi sammenligner os med, mens vi her overhovedet ikke drager nytte af den, bl.a. fordi man er ved at lide rentedøden. Det er jo realiteterne.

Det finder vi forkasteligt i Fremskridtspartiet. Vi synes ikke, at statsministeren nærmest som en lånenarkoman skal have lov til at fortsætte, og derfor siger vi nej til det her.